

A Pécsi Ítéltábla a dr. Horváth László Imre ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Krausz Róbert Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Krausz Róbert ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen vételár megfizetése iránt indított perében a Megyei Bíróság 2011. március 3. napján kelt 8. számú ítélete ellen az alperes által 9. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes adóhatóság felhívására - 549.800 (ötszáznegyvenkilencezer-nyolcszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 150.000 (százötvenezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az alperes 1989. október 7-e óta él házastársi életközösségben Sz. J.-el, aki 2006. év óta őstermelő, 2007-2008. évben növénytermesztéssel foglalkozott, a kezelésében lévő 100 hektár területű földön kukoricát termesztett. Sz. J. a mezőgazdasági tevékenységéből származó jövedelmet családja eltartására fordította, ebben az időben az alperes közös kiskorú gyermekükkel GYES-en volt.

Az alperes házastársa a felperestől 2007-2008. évben több alkalommal vásárolt mezőgazdasági termékeket, a felperes által e vásárlásokról kiállított számlákat azonban nem egyenlítette ki, így összesen 9.163.772 forint összegű fizetési kötelezettsége keletkezett a felperessel szemben. A Megyei Bíróság 2009. szeptember 5-én jogerőre emelkedett fizetési meghagyással kötelezte az alperes házastársát az általa ki nem egyenlített felperesi számlák ellenértéke címén

9.163.672 forint tőke és annak 2008. december 1-től 2008 december 8-ig járó évi 22%-os, 2008. december 9-től 2008. december 22-ig évi 21%-os, 2008. december 23-tól 2009. január 19-ig évi 20%-os és 2009. január 20-tól a kifizetésig évi 19%-os mértékű kamata megfizetésére. Az alperes házastársa ellen a jogerős fizetési meghagyás alapján folyamatban volt végrehajtási eljárásban a fenti összegből 170.636 forint térült meg.

Az alperes házastársával 2008. január 17-én „házassági szerződést” kötött, amelynek 7. pontjában rögzítették, hogy „önálló üzleti vállalkozásait, hasznait - így különösen a férj őstermelői jogosítvánnyal végzett mezőgazdasági tevékenységét a különvagyoni és bérelt területein - különvagyonként kezelik, viszont azok beruházásait és kiadását ugyancsak nem kívánják a közös vagyonból fedezni”.

Az alperes a házastársa mezőgazdasági tevékenységében nem vett részt. Egy alkalommal a házastársa kérésére átvett a felperes ügyvezetőjétől, B. A.-tól a házastársa által megrendelt mezőgazdasági termékeket. Az alperes, illetve házastársa sem közölte a felperes ügyvezetőjével, hogy az alperes a perbeli ügyletekhez nem járult hozzá.

A felperes kereseti kérelmében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 9.163.672 forint tőke és annak 2008. december 1. napjától számított kamatai megfizetésére és perköltség viselésére a Ptk.365.§ (1) bekezdése és a Csjt.30.§ (1) és (2) bekezdése alapján.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, hivatkozva a közte és házastársa között 2008. január 17-én létrejött házassági szerződésben foglaltakra, vitatva a felperes keresetének jogalapját.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt a Sz. J. adósnak a felperessel szemben a Megyei Bíróság 2009. szeptember 5-én jogerőre emelkedett fizetési meghagyása alapján számlatartozás címén fennálló 9.163.672 forint tőkét és annak a jogerős fizetési meghagyás szerinti kamatait, azzal, hogy az alperes felelőssége a Sz. J.-el fennálló házastársi közös vagyonból reá eső rész erejéig áll fenn és kötelezettségük egyetemleges.

Kötelezte továbbá az alperest a felperes javára 572.720 forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltség, valamint az állam javára 549.800 forint le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság döntését a Csjt.30.§ (1) és (2) bekezdésre, valamint a Ptk.365.§ (1) bekezdésére alapította. Utalt arra, hogy a perbeli esetben a hivatkozott a Csjt.30.§ (2) bekezdésében meghatározott törvényes vélelemmel szemben az alperest terhelte volna annak bizonyítása, hogy a perbeli ügyletkez nem járult hozzá és erről a felperes, mint ügyletkötő harmadik személy tudott, vagy a körülményekből tudnia kellett. Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy e bizonyítási kötelezettségének a perben az alperes nem tett eleget. Kifejtette, hogy az alperes

és házastársa között létrejött házassági vagyoni jogi szerződés a törvényes vélelem megdöntésére nem alkalmas, figyelemmel arra, hogy az a házastársak belső jogviszonyát rendezi, abban irányadó, azt pedig a perben az alperes nem bizonyította, hogy erről a vagyoni jogi szerződésről a felperesnek tudomása lett volna, illetve, hogy a törvényes vélelem megdöntésére nem alkalmas az a körülmény sem, hogy az alperes házastársa őstermelőként kötött szerződést a felperessel.

Az ítélet ellen annak megváltoztatása, a kereset teljese elutasítása és a felperes első- és másodfokú perki költségben való marasztalása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Arra hivatkozott, hogy a Csjt.30.§ (2) bekezdésében írt törvényes vélelem nem érvényesül akkor, ha az ügyletkötő harmadik személynek a körülményekből tudnia kellett arról, hogy a házastárs az ügylethez nem járult hozzá. Utalt arra, hogy véleménye szerint a házastárs által folytatott gazdasági tevékenység, üzleti vállalkozás olyan tevékenység, amely esetében a körülményekből egyértelmű, hogy az ügylethez az alperes nem járult hozzá, hiszen a házastárs mezőgazdasági tevékenységében nem vett részt, házastárs mezőgazdasági őstermelőként, még csak nem is családi gazdálkodóként kötötte a szerződést, a kiállított számlák a házastárs nevére szóltak, a mezőgazdasági vállalkozáshoz szükséges ingatlanok, bérleti szerződések mind a házastárs nevében voltak, a szerződő fél kizárólag a házastárs volt. Álláspontja szerint a felperes ügyvezetőjének ezekből a körülményekből kifolyólag tudnia kellett, hogy az ügylet kizárólag a házastárs üzleti vállalkozása keretében zajlik, amiről az alperesnek nem volt tudomása, így az ellen nem is tiltakozhatott. Hivatkozott a BDT 2000.172. számú döntvényében kifejtettekre is abban a körben, hogy a Csjt. által vélelmezett „beleegyezést, közös tudomást” fokozottan vizsgálni kell, amikor a házastárs nem a magánszükséglet körében, a családi fogyasztás érdekében köt szerződést, hanem egyéni vállalkozói minőségben, üzleti vállalkozása részeként, gazdálkodó szervezetként köt szerződést.

Külön kifogásolta az elsőfokú bíróság által az alperes terhére megállapított perki költség összegét, amelyet fellebbezése sikertelensége esetén is mérsékelni kért.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, azt a másodfokú bíróság is elfogadta ítélezése alapjául.

A helyes tényállás alapján érdemben is helyes jogi következtetés levonásával hozta meg az elsőfokú bíróság ítéleti döntését, ezért azt a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) és 254.§ (3) bekezdése alapján helyes indokaira tekintettel hagyta helyben.

A fellebbezéssel összefüggésben rámutat a másodfokú bíróság arra, hogy helyesen ítélte meg az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azt, hogy az adott körülményekből a felperes ügyvezetőjének nem kellett volna tudnia arról,

hogy az alperes házastársa ügyletkötéséhez az alperes nem járult hozzá. E körben helyesen értékelte azt a tényt, hogy az alperes a házastársa által vásárolt termékeket a felperes ügyvezetőjétől egy alkalommal maga vette át, s ez alkalommal sem tiltakozott a termékek átvétele ellen, illetőleg ez alkalommal sem tájékoztatta a felperes ügyvezetőjét arról, hogy az ügyletkötéshez a maga részéről nem járult hozzá. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság az alperes és házastársa között létrejött házassági vagyoni szerződést is, hiszen az alperesnek vagy házastársának módjában lett volna közölnie a szerződésben foglaltakat a felperessel, ilyen nyilatkozatot azonban nem tettek, a házassági vagyoni szerződés tartalmáról a felperes ügyvezetője bizonyítottnak nem szerzett tudomást.

A perbeli esetben az alperes sikeres védekezéséhez nem elégséges annak bizonyítása, hogy a házastársa ügyletkötéséhez nem járult hozzá, ugyanis a törvényes vélelem megdöntéséhez annak bizonyítása szükséges, hogy a hozzájárulása hiányáról a felperes tudott vagy tudnia kellett, erre vonatkozó bizonyítékot azonban a perben az alperes szolgáltatni nem tudott.

Az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően állapította meg az alperest terhelő, felperes javára fizetendő ügyvédi munkadíj összegét, annak mérséklésére a másodfokú bíróság nem látott indokot.

A sikertelen fellebbezés folytán a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján köteles az alperes a perköltség viselésére, amely az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetékből, amelynek viselésére az Itv.74.§ (3) bekezdése folytán irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles, valamint a felperest képviselő ügyvéd munkadíjából áll, amelynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdése alapján az ügyvédi munkával arányban álló mérsékelt összegben állapította meg.

Pécs, 2012. február 21.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Fekete Bálint s.k. bíró